

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Brno, Cejl 48/50, proti žalovanému **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2013, č.j. MMB/0325807/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 25. 11. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 20. 9. 2013, č. j. MMB/0325807/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0282543/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, odboru

výstavby a územního rozvoje, stavebního úřadu, ze dne 27. 6. 2013, č. j. 120092785/NOVZ/STU/004 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), že žalobce není účastníkem územního řízení o umístění stavby nazvané „Polyfunkční centrum Aupark Brno“.

[2] Žalobce k podané žalobě připojil také svůj návrh na vydání předběžného opatření. Usnesením zdejšího soudu ze dne 11. 12. 2013, č. j. 31A 68/2013-30 byl tento návrh zamítnut.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť měl být účastníkem předmětného správního řízení, a to na základě ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZOPK“), neboť stavba může mít vliv na zájmy ochrany přírody a krajiny dle § 12 ve vztahu k § 2 odst. 2 písm. g) a § 3 odst. 1 písm. m) ZOPK s tím, že v žalobě uvádí konkrétní důvody, proč mu mělo být účastenství přiznáno a zejména uvádí, proč v případě realizace dané stavby bude narušen krajinný ráz. Konstatuje, že krajina se totiž nachází i uvnitř městské zástavby, nikoliv jen za „hradbami“ lidského sídla, neboť jedním ze základních hodnotících znaků krajinného rázu je i harmonické měřítko různých civilizačních staveb, části i celku lidských sídel. Při umisťování staveb je pak nutné příslušným orgánem ochrany přírody posoudit jeho harmonické měřítko a jeho zásah do krajinného rázu příslušné části sídla, optimálně na základě odborné studie s vizualizacemi. Je totiž nutné posoudit takové parametry jako je velikost, tvar, barvu, strukturu, začlenění do stávající sídelní kultury a příp. navrhnout eliminační opatření, tj. např. výsadbu zelených horizontálních (traviny, keře, stromy) i vertikálních (popínavé rostliny) ploch. Je podle žalobce nepochybné, že předmětná umisťovaná stavba polyfunkčního centra svými obřími rozměry zasáhne do harmonického měřítka místa. Z tohoto důvodu se žalobce neztotožňuje s názorem žalovaného i stavebního úřadu, že v předmětném územním řízení nejsou dotčeny zájmy ochrany přírody a současně musí odmítnout jejich tvrzení, že tyto zájmy byly ošetřeny ve schváleném OOP č. 1/2009 Změny Územního plánu města Brno 2006-I – 22. soubor a změna B30/03-II a navrhuje soudu přezkum tohoto podkladu, zda je způsobilý pro užití ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 ZOPK. Podle názoru žalobce je pak napadené rozhodnutí současně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tvrdí, že předmětný záměr může škodlivě ovlivňovat i složky životního prostředí (např. hlukem či emisemi), takže by měl být i z tohoto důvodu účastníkem řízení a možnost se k žádosti vyjádřit, což v žalobě obšírně vysvětluje i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobce v petitu navrhuje zrušit napadené i prvostupňové rozhodnutí a domáhá se náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a další přípisy účastníků řízení

[4] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 18. 12. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň se žalovaný ve stručnosti vyjádřil k jednotlivým žalobním důvodům s tím, že má za to, že jeho postup byl zcela v souladu se zákonem a zdůraznil, že souhlasí s tím, že občanská sdružení mají právo podílet se na ochraně přírody

a krajiny, pokud záměr může mít negativní vliv na veřejný zájem na ochraně přírody. Ovšem výklad pojmu „negativní vliv záměru“, jak jej extenzivně pojímá žalobce, že by „*mělo postačovat, aby negativní vliv záměru byl očekávatelný*“, jistě musí žalovaný odmítnout. Takřka každý jednotlivý stavební záměr je jistým specifickým způsobem imanentně negativním. Pokud by ovšem žalovaný přistoupil na argumentaci žalobce, ad absurdum by měla občanská sdružení mít postavení účastníka i v případě stavby např. garáže, rodinného domu nebo zastávky městské dopravy. Úmyslem zákonodárce ani smyslem mezinárodněprávní úpravy však jistě není nastolení takové popsané situace. Žalovaný má za to, že v dané věci nejsou dotčeny jednotlivé (žalobcem navíc nikterak nespecifikované) zájmy ochrany přírody a krajiny, a že žalobce se nemůže dovolávat svého účastenství ve smyslu ustanovení § 70 ZOPK. Žalovaný navrhuje žalobu v celém rozsahu zamítnout.

[5] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 16. 2. 2014, setrval na své žalobě a důvodech v ní uvedených a dále se pak konkrétně vyjádřil k vyjádření žalovaného. Žalobce pak doplnil tuto repliku svým přípisem ze dne 4. 6. 2014, kde také odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 1. 2013, č. j. 62A 50/2012-525, který podle něj dopadá i na nyní řešenou věc. Žalobce pak opětovně doplnil svou repliku ještě přípisem ze dne 11. 11. 2014, ve kterém se vyjádřil k nákladům řízení. Žalovaný na tyto přípisy pak reagoval svou duplikou, doručenou zdejšímu soudu dne 27. 1. 2015, kde odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[6] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[7] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

IV. I. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

[8] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[9] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplyvá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afš 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afš 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afš 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[10] K této žalobní námitce soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je naprosto dostatečně odůvodněné, je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona, příp. s odkazem na opatření obecné povahy, a v napadeném rozhodnutí byly žalovaným vypořádány všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Nelze tak dospět k závěru, že by žalovaného rozhodnutí neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné žalovaného rozhodnutí považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Proto je uvedená žalobní námitka nedůvodná.

IV. II. Meritum věci

[11] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda žalobce měl být účastníkem předmětného správního řízení, a to na základě ustanovení § 70 ZOPK ve spojení s ustanovením § 28 odst. 1 správního řádu a § 27 odst. 3 věta první správního řádu.

[12] Ustanovení § 27 odst. 3 věta první správního řádu stanoví: „Účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon.“ Ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu stanoví: „Za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyzoomí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.“

[13] Ustanovení § 70 ZOPK stanoví: „(1) Ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. (2) Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení"), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována. (3) Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.“

[14] Žalobce v žalobě uvádí, že v dané věci dojde k ohrožení krajinného rázu území ve smyslu ustanovení § 12 ZOPK.

[15] Ustanovení § 12 ZOPK stanoví: „(1) Krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. (2) K umísťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem. (3) K ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, který není zvláště chráněn podle části třetí tohoto zákona, může orgán ochrany přírody zřídit obecně závazným právním předpisem přírodní park a stanovit omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území. (4) Krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.“

[16] V rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002-65, NSS dospěl k závěru, že pravomoc orgánu ochrany přírody k vydávání rozhodnutí o souhlasu či nesouhlasu se zásahem do krajinného rázu při umísťování stavby (§ 12 ZOPK) bude dána především při splnění dvou podmínek: jde o stavbu, která svou charakteristikou může krajinný ráz ovlivnit, a dále, je umísťována v krajině krajinným rázem

charakterizované. Vždy ale pravomoc orgánu ochrany přírody bude podmíněna také tím, že mají být řešeny právní vztahy upravené ZOPK, což zákon vyjadřuje svým účelem. Z toho vyplývá, že rozhodování správního orgánu nepřichází v úvahu, jestliže na konkrétní právní vztahy se stavbou související ZOPK vůbec nedopadá. K tomu dochází i tam, kde je stavba umístována do prostředí, které vůbec nemá znaky krajiny ve smyslu ZOPK, a nemá proto ani krajinný ráz. Takovým prostředím je, nejsou-li tu jiné skutečnosti, které by takový závěr vyvrátily, i zastavěná centrální oblast města, kterou lze charakterizovat jako vysoce urbanizované městské prostředí bez významných krajinných prvků, bez výskytu druhů planě rostoucích rostlin, volně žijících živočichů, nalezišť nerostů atd. Zájmy obdobné zájmům na ochraně přírody a krajiny hájí v takovém prostředí dotčené orgány jiné (zejména orgány státní památkové péče). Tyto závěry NSS aplikoval ve vztahu k záměrům v zastavěné oblasti – viz např. rozsudek NSS z 10. 6. 2009, č. j. 6 As 48/2008-210, rozsudek NSS z 28. 6. 2010, č. j. 8 As 34/2010-106, nebo rozsudek NSS z 22. 7. 2009, č. j. 5 As 53/2008-243: „*V daném případě je třeba vycházet z toho, že v předmětné lokalitě se nenachází žádná chráněná krajinná oblast ani přírodní památka, nemohou tedy být umístěním prodejny ani dotčeny. Soud k tomu připomíná, že stavba je umístována do městského zastavěného prostředí a nelze bez přistoupení dalších skutečností považovat umístění stavby daných parametrů za narušení urbanizovaného krajinného rázu ve smyslu ZOPK. Takovou další skutečností a jinou situací by bylo, kdyby tu byl významný krajinný prvek nebo dokonce zvláště chráněné území, území přechodně chráněné atp. O takový případ ale nešlo a stěžovatel to ani netvrdil.*“ Tento závěr Nejvyššího správního soudu je pak zcela ustálený, přičemž lze odkázat i na historičtější rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, a to vyjádřenou např. v rozsudku NSS ze dne 28. 12. 2006, sp. zn. 6 A 83/2002, podle kterého: „*Rozhodování správního orgánu ale nepřichází v úvahu, jestliže na konkrétní právní vztahy se stavbou související zákon o ochraně přírody a krajiny vůbec nedopadá; takový případ nastává i tam, kde stavba je umístována do prostředí, které vůbec nemá znaky krajiny ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny, a nemá tedy ani „krajinný ráz“.* Takovým prostředím je – nejsou-li tu jiné skutečnosti, které by takový závěr vyvrátily – i zastavěná centrální oblast pražské městské části, tedy vysoce urbanizované městské prostředí bez významných krajinných prvků, bez výskytu druhů planě rostoucích rostlin, volně žijících živočichů, nalezišť nerostů atd. Zájmy obdobné zájmům na ochraně přírody a krajiny hájí v takovém prostředí dotčené orgány jiné (v pražské památkové rezervaci orgány státní památkové péče). Řešení otázky, zda má nebo nemá být udělen souhlas se zásahem do krajinného rázu a v jakých procesních formách se tak má dít, může pojmově následovat teprve po kladné odpovědi na otázku, zda na věc vůbec zákon o ochraně přírody a krajiny dopadá.“

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 As 2/2011-52, zavázal Městský soud v Praze, v skutkově podobné věci, aby na základě skutkových zjištění vyhodnotil, dospěje-li k závěru, že se v posuzované věci pojmově (materiálně) o zásah do krajinného rázu jedná, zda na posuzování zásahu zamýšlené stavby do krajinného rázu dopadá výluka zakotvená v nynějším (od 1. 1. 2007 účinném) znění § 12 odst. 4 ZOPK, který stanoví, že krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody. Co je zastavěným územím, resp. zastavitelnou plochou, definuje § 2 odst. 1 písm. d), resp. j) zákona

č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“).

[18] Zdejší soud na základě výše uvedeného konstatuje, že v nyní řešené věci jsou třeba vyřešit 2 postupné otázky. A to nejprve tu, jestli na danou věc dopadá výluka ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 ZOPK, jelikož v případě, že zdejší soud konstatuje, že na daný případ toto ustanovení dopadá, znamená to pak, že rozhodnutí o nepřiznání účastnictví žalobce ve správním řízení je zákonné, protože by nemohly být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle ZOPK ve smyslu ustanovení § 70 ZOPK a žalobce by se pak nemohl dovolávat účastnictví na základě tohoto zákonného ustanovení. Druhou otázkou je pak možnost, že by výluka na danou situaci nedopadla, a poté by se zdejší soud měl zabývat tím, jestli se ve světle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu o možný zásah do krajinného rázu jedná, resp. jestli se v dané lokalitě krajinný ráz požívající ochrany podle ZOPK vůbec vyskytuje či nikoliv.

IV.II.a) Výluka ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 ZOPK

[19] Ustanovení § 12 odst. 4 ZOPK stanoví: „*Krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.*“

[20] Ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona stanoví, že se rozumí „*zastavěným územím území vymezené územním plánem nebo postupem podle tohoto zákona; nemá-li obec takto vymezené zastavěné území, je zastavěným územím zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (dále jen "intravilán")*“. Ustanovení § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona pak stanoví, že se rozumí „*zastavitelnou plochou plocha vymezená k zastavění v územním plánu nebo v zásadách územního rozvoje.*“

[21] Zdejší soud musel zkoumat, jestli v době vydání napadeného rozhodnutí byly splněny podmínky ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 ZOPK a to, zda bylo v předmětném území územním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody. V rámci projednaných změn *Územního plánu města Brna 2006-I – 22. soubor*, byla projednána celoměstská změna označená kódem *B22/06-I*, kterou bylo vymezeno zastavěné území obce v souladu s § 58 stavebního zákona, a která byla projednána s orgánem ochrany přírody. Tato změna byla vydána *Opatřením obecné povahy č. 1/2009 Změny Územního plánu města Brna 2006-I – 22. soubor a změna B30/03-II, které je účinné od 27. 6. 2009*. Toto opatření obecné povahy č. 1/2009 bylo podrobeno soudnímu přezkumu a bylo zrušeno (rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2012, č. j. 67A 2/2012-185) jen toliko v části dílčí změny *B15/06-I* a stran stavby *VPS15/06-I*, a v ostatním bylo potvrzeno. Výsledkem této změny územního plánu je to, že tyto konkrétní plochy, kde se má předmětná stavba nacházet, jsou nyní pravomocně v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody, a proto se u nich neposuzuje krajinný ráz.

[22] Konkrétně pak byly v rámci platného územního plánu v době vydání napadeného rozhodnutí předmětné plochy upraveny následovně. V rámci platného Územního plánu města Brna v době vydání napadeného rozhodnutí (dále také „ÚPmB“) je řešená lokalita členěna na dvě zastavitelné návrhové plochy shodného využití Smíšené obchodu a služeb SO s indexy podlažní plochy (IPP) v západní části s rozmezím 3,5 – 4,5 a ve východní části s rozmezím 2,5 – 3,9. Obě plochy jsou obemknuty a rozděleny plochami komunikací a prostranství místního významu. Západní Plocha 1 profily ulic Opuštěná – Bulvár – Rosická. Východní Plocha 2 profily ulic Opuštěná – Trnitá – Rosická.

[23] Regulační podmínky pro SMÍŠENÉ PLOCHY OBCHODU A SLUŽEB – SO dle ÚPmB jsou pak:

a. Hlavní využití:

- i. Slouží převážně k umístění obchodních a servisních provozoven a administrativy, které podstatně neruší bydlení.
- ii. Pokud objekty v této ploše tvoří blokovou strukturu a obsahují i funkci bydlení, požaduje se využití minimálně částí vnitrobloku přilehlých k bytovým domům pouze pro každodenní rekreaci zde bydlících obyvatel (tj. především pro zeleň a hřiště); tímto požadavkem se nevylučuje možnost umístění podzemních garáží pod terénem vnitrobloku za podmínky, že příjezd do těchto garáží nezhorší pohodu bydlení a nadzemní část vnitrobloku bude využívána, jak je výše požadováno.

b. Přípustné jsou:

- i. administrativní budovy,
- ii. stavby pro bydlení v rozsahu do 50 % výměry funkční plochy; za stavby pro bydlení se přitom považují objekty, ve kterých více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé bydlení a je k tomuto účelu určena, a stavby sloužící k zajištění funkce bydlení (nadzemní stavby technické vybavenosti, garáže, parkoviště apod.)
- iii. maloobchodní provozovny do velikosti 1 500 m² prodejní plochy,
- iv. maloobchodní provozovny do velikosti 3 000 m² prodejní plochy za předpokladu situování ve vícepodlažním objektu odpovídajícím charakteru území a zajištění parkování v objektu,
- v. provozovny stravování a ubytovací zařízení,
- vi. řemeslné provozovny,
- vii. služebny městské policie,
- viii. stavby pro správu a pro církevní, kulturní, sociální, zdravotnické, školské a sportovní účely, vč. středisek mládeže pro mimoškolní činnost a center pohybových aktivit,
- ix. zábavní zařízení.

c. Podmíněně mohou být přípustné:

- i. maloobchodní provozovny do 10 000 m² prodejní plochy za podmínky prověření v navazující ÚPD,
- ii. maloobchodní provozovny do 3 000 m² prodejní plochy nesplňující výše uvedené podmínky pro přípustné stavby za podmínky prověření v navazující ÚPD.

[24] Z výše uvedeného podle zdejšího soudu vyplývá, že jelikož se v návrhových funkčních plochách uvažuje o větší celkové výměře prodejních ploch maloobchodních provozoven než 1500 m² je nutno prověřit v dalších řízeních možnosti dopravní obsluhy, potřebných kapacit parkování a vazby na MHD, a to i z hlediska koncepce rozvoje dopravy, a také posouzení z hlediska limitních hodnot koeficientu vybavenosti obchodními plochami v přirozené spádové oblasti dle metodiky Odboru územního plánování a rozvoje. Koeficient vybavenosti je stanoven podílem m² prodejní plochy k počtu obyvatel spádové oblasti. Limitní hodnota uvedeného koeficientu je 1,0 m² na 1 obyvatele.

[25] Nicméně pro nyní řešenou věc je podstatný ten závěr, že dle platného územního plánu v době vydání napadeného rozhodnutí jsou splněny podmínky výluky ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 ZOPK, tedy, že předmětné plochy jsou v zastavěném území a jsou zastavitelnými plochami, pro které je územním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody a proto se krajinný ráz v daném území posuzovat nemusí. Z tohoto závěru pak vyplývá, že rozhodnutí o nepřiznání účastenství žalobce ve správním řízení je zákonné, protože nemohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle ZOPK ve smyslu ustanovení § 70 ZOPK a žalobce se z tohoto důvodu nemůže dovolávat účastenství na základě citovaného zákonného ustanovení.

IV.II.b) Samotná existence krajinného rázu v oblasti

[26] I přes závěr, který zdejší soud učinil výše, se dále, pro úplnost svého rozhodnutí, bude zabývat také druhou otázkou, zda se v dané lokalitě krajinný ráz požívající ochrany podle ZOPK vůbec vyskytuje či nikoliv, a to ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu uvedené v bodě [16] tohoto rozsudku.

[27] Ustanovení § 3 odst. 1 písm. m) ZOPK stanoví: „*krajina je část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořená souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky.*“

[28] Zdejší soud konstatuje, že řešené území se nachází v urbanizovaném prostředí, je bezprostředně ovlivněno dopravními, výrobními a obchodními aktivitami, popřípadě v malém rozsahu obytnou funkcí. Ekologická stabilita území je celkově velmi nízká. V dotčeném území se nevyskytují žádná zvláště chráněná území nebo lokality soustavy Natura 2000, ani není dotčené území součástí žádného zvláště chráněného území. Významné prvky jsou omezeny na nivy vodotečí, významné terénní tvary a plochy urbánní zeleně. Územní systém ekologické stability je málo funkční. Území je poměrně řídké osídleno vzhledem k převážné dopravní a průmyslové funkci. Řešenou lokalitou neprotéká žádný trvalý ani občasný povrchový tok a nenachází se na něm ani žádná vodní plocha, prameniště či mokřad. V dotčeném území se nenachází žádné ochranné pásmo vodního zdroje. Území se nachází mimo chráněné oblasti přirozené akumulace vod. Řešená oblast se částečně nachází v pasivní zóně zátopového území. Plocha výstavby záměru se nachází v ochranném pásmu Městské památkové rezervace Brno. V širším území je připravována řada staveb v rámci urbanizace tzv. jižního centra města Brna a jeho okolí. Řada významných obchodních a administrativně-správních areálů je provozována, či se připravuje podél ulice Heršpické. Koncepčně je

připravována přestavba železničního uzlu Brno spojená s celkovou urbanizací a revitalizací doposud zanedbaných ploch. Vlivy všech záměrů v území budou vzájemně interferovat. Dle platného územního plánu je oblast jižní části centra určena k zastavění administrativními, kancelářskými a bytovými budovami a objekty sloužícími pro občanskou vybavenost včetně obchodu a služeb v blokovém schématu městského charakteru. Záměr nemá vliv na žádné rekreační plochy nebo aktivity. Naopak dojde ke kultivaci městského prostředí s možností krátkodobých mimopracovních aktivit. V lokalitě nedojde k zásahu do prvku územního systému ekologické stability. Využití lokality nekoliduje s významnými krajinnými prvky, jejichž ochrana je obecně stanovena ZOPK. Nebude rovněž dotčen žádný registrovaný významný krajinný prvek. Nebudou ovlivněna žádná zvláště chráněná území ani nebude ovlivněna žádná evropsky významná lokalita nebo ptačí oblast (Natura 2000). V území nejsou známy žádné architektonické a historické památky, které by mohly být ovlivněny. Při respektování ochranných podmínek a ustanovených omezení se nedá předpokládat negativní ovlivnění městské památkové rezervace a jejího ochranného pásma. Využití území nevyvolává žádné střety zájmů ani z hlediska územního plánování.

[29] Jak je z výše uvedeného dle zdejšího soudu patrné, v dané oblasti nelze o existenci krajinného rázu tak, jak je pojmán zákonem o ochraně přírody a krajiny a judikaturou Nejvyššího správního soudu, vůbec hovořit. Podle názoru zdejšího soudu se krajinný ráz, který by byl předmětem ochrany podle ZOPK, v předmětném území vůbec nenachází a vzhledem k poloze řešené lokality lze dopad realizace záměru na krajinu označit jako zanedbatelný až nulový. I kdyby na danou věc nedopadala výluka ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 ZOPK, nemohl by být žalobce, jak je patrné z výše uvedeného, úspěšný a správní orgány tak správně rozhodly o nepřiznání jeho účastenství v předmětném správním řízení.

IV.III. Další žalobní námitky

[30] Ve světle výše vyřčených závěrů zdejšího soudu je pak další vypořádání dílčích žalobních námitek žalobce nadbytečné, jelikož by na samém meritu věci (správnosti nepřiznání účastenství žalobce ve správním řízení) nemohlo nic změnit, a tudíž se s dalšími tvrzeními žalobce nesouvisejícími s meritem věci soud v rámci dodržení zásady procesní ekonomie, která nedovoluje řešit v soudním řízení jen teoretické otázky bez praktického významu pro účastníky řízení, dále nezabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004-76).

[31] Nad rámec výše uvedeného a k námitce negativního ohrožování dalších složek životního prostředí, zdejší soud, kromě závěrů uvedených výše konstatuje toliko to, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 2061/2010 Sb.): „S námitkami občanského sdružení, které své postavení účastníka správního řízení odvozuje z § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je správní orgán povinen se věcně vypořádat pouze v případě, že se týkají zájmů, které občanské sdružení ve správním řízení hájí, tj. pokud souvisejí s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezena citovaným zákonem (srovnej zejména § 1 až § 3 citovaného zákona). V opačném případě postačí, pokud správní orgán přezkoumatelným způsobem zdůvodní, proč se námitky uplatněné občanským sdružením těchto zájmů netýkají.“ Při užití těchto závěrů Nejvyššího správního soudu je v dané věci třeba konstatovat, že jak je patrné

z prvostupňového i napadeného rozhodnutí, správní orgány se danou věcí pečlivě a zcela přezkoumatelně zabývaly a své rozhodnutí řádně i v této věci odůvodnily a zdejšímu soudu nezbyvá, než na ně zcela odkázat. Žalobcem namítaná judikatura se týká po skutkové i právní stránce zcela jiných situací, a tudíž je na danou věc neaplikovatelná. Žádné další pochybení, ke kterému by soud musel při svém rozhodnutí přihlédnout *ex officio*, v daném řízení soud neshledal, a tudíž s ohledem na vše výše uvedené rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

V. Shrnutí a náklady řízení

[32] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[33] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. září 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu